

סיגל בן-יאיר

שבעה שירים

אבא

על מטת מותו
מבקש לטעם
תחמיץ פלפל (אדם נגר
במורד פיו המבקע).
במאה גרם סלט יש
יותר טרומבוציטים
מאשר בדמו.

כשהיה ילד רץ ברחובות בודפשט
האדמה אחרי חשוק ומקל בידו

עכבר בקומה 17

פרס זה מענן הערב
במעמד ראש העיר
וראש המדור לבטיחות והגוי
לראש אגף משאבי אנוש
על יזמתה ונחישותה העצומה
למען קהלת העובדים/ות
אסירי/ות התודה
ולציון מעשה הגבורה, שנה
את פני קומה שבע עשרה
והשאיר חותם על פני המוסד הנכבד, ללא ספק,

מַחֲצֵת הַגּוֹף הַזֶּעִיר. קְרִיסְתּוֹ. רַחֵשׁ הָעֵצָמוֹת
הַמְתַּפְּצָחוֹת אֶל הַקִּיר הַלָּבָן, הֵן אֲבֵנֵי הַדָּרָךְ
הַמְצַיְנוֹת מְקוֹרֵי יוֹת וְתַעֲוֹזָה. מְעַרְבּוֹתָהּ
בְּרוּחַת הָעוֹבְדִים הִיא טוֹטְלִית.
רֹאשׁ הָאֲגָף שְׁלֵנוּ הִיא שַׁגְרִירָה לְהַשְׁכַּנֵּת שְׁקֵט
כְּלִי־קוֹמְתֵי בַחֲבֵרָה.
אָנוּ גְאִים לְהַעֲנִיק לָהּ הַיּוֹם אֶת הַפָּרֶס,
הַתְּנַהֲגוֹתָהּ הָאֲמִיצָה מְהוּה סֶמֶל וּמוֹפֵת לְדוֹר הַצָּעִיר
שֶׁל פְּקִידִים וּפְקִידוֹת נְאֻמָּנִים וּמְסוּרִים.
בְּכַבוֹד רַב
וְעֵדַת הַפָּרֶס

הכל

הַכֵּל מְנַח בֵּין אַרְבָּעָה קִירוֹת
לְבֵי הַדָּרָךְ נְטָרָף נְטָרָף לְבֵי נְטָרָף
אֶתָּה שׁוֹב בָּא לֹחֵשׁ כְּמוֹ מְזֻמָּה
מְכַל הַחֲלוֹנוֹת וְהַתְּרִיסִים מוֹגְפִים
דָּב שְׁנֵי חֲדוֹת מְצִיץ עָלַי
מִתּוֹךְ שְׁנֵתֵי
הַרְחֵק בִּיעַר חֲלוֹמוֹתַי בֵּין סֶבֶךְ עֲצִים
וְשׁוֹעֲלִים מִיִּלְלִים בְּרַעַב אֲכֹזְרֵי
עֲכָשׁוּ הַשִּׁיר הַזֶּה תְּלוּי הַפּוֹךְ וּמְדַמֵּם בִּינֵינוּ
וְאֵת לְבֵי הַדָּרָךְ אֲפֹשֶׁר לְרֹאוֹת, חֲתֵךְ פְּעוֹר
נְטָרָף מְאֵהֶבָה נְטָרָף

הבחור הזה

הבחור הזה. מזל שנתן לי לישן כדאי שאוכל
 לחלם עליו התנשקיות ונחשים ופנק קיברנטי
 על סקטים הוא מחזיק את ידי הבחור הזה
 בן עשרים-ושלוש אלהים מחליק אתי במטריצה הכל סביבנו
 מתמלא בריח של צ'יפס, של אנושות ופטריות הזיה
 תראה, אמרתי לו, יש שם בסוף אור קלוש ואתה כל כך על-קולי
 אורודינמי
 הו. נוח בזרועותי יפה שכמותך פיטה עצובה מנצנצת כל זה רק חלום

גאות

היתה גאות.
 כלבים נבחו בחשכה, החלפתי את סדיני המכתמים,
 הבית מול הואדי, שמש בקר אכזרית. הכל התקרר
 כמו מבעד לזכוכית מגדלת, הריח החריף נבט בנחירי
 כמעט ברחתי. אולי היתה זו ערות מדמה.
 הבטתי בחלון המסך
 מכוניות הפיחו עשן ברחובות המתעקלים
 כמו אות קירילית עצובה.
 אינני זוכרת יותר דבר. גם ריח הגוף כמו ריחות
 התבלין ופרחי השדה והחול הרטב
 נשכח, מה אתה עושה עכשו

אביר חזיר שקרן אפולון
 רמת תולעים מכסה את תלתליך
 איני יכולה לשאת
 את נעורייך המשתלחים המתפתלים על ראשך
 כנחשים קדמוניים

את כל הזמן הריק

מִשְׁךְ אֶת הַזְּמַן הָרֵיק, הִנַּח אֶת כָּל כְּתָבֶיךָ,
 אֶת יְדִיךָ שֶׁקְּצוֹת אֶצְבְּעוֹתֶיהֶן קְרוֹמִיּוֹת,
 אֶת יוֹמְנֶיךָ הַמְּלֵאִים דְּפִים דְּפִים
 בְּאוֹתִיּוֹת קִירִילִיּוֹת מִתְּעַקְלוֹת, זֶנַח
 אֶת שִׁירֶיךָ הַצְּבוּעִים בְּאוֹר חוֹר
 שֶׁל מְרַחֲבִים קְפוּאִים וְקַפּוּדִים, אֲשֶׁר דְּבִים
 הוֹלְכִים בְּעַקְבוֹתֵיהֶם, לְסַפֵּר כָּל לַיְלָה
 כּוֹכָבִים נוֹפְלִים.

קָפַל אֶת כָּל הַזְּכוּרוֹנוֹת מִתּוֹךְ תְּמוֹנוֹת בְּאַלְבוֹמִים
 מִתְּפוֹרְרִים וְשִׁכַח אֶת כָּל מְלוֹת הַשֶּׁלֶג
 וְהַזְּרָדִים הַיְבֻשִׁים, הָרִי אֲנִי אֶת שִׁפְתֵי אִמִּי דוֹבְרֵת
 שְׂכוּל הָאוֹתִיּוֹת, שׁוֹבְרֵת מִשְׁפָּטִים בְּרוּחַ הַקֶּרֶה
 מֵאַרְצֶךָ זְבַת הַגְּעֻגוּעַ עַד צִלְקוֹת הַשֶּׁמֶשׁ הַקּוֹדְרוֹת.

לייטמוטיב

בְּעֶצֶב נִסְעֵתִי אֲלֶיךָ כָּל הַדֶּרֶךְ
 הַדִּיֶּסֶק הַחוֹרֵק בְּטֶרֶמֶפּ נֶגֶן מִיסַת אֲשֶׁכְּבָה.
 לֵיד נְתִיבָה הַתְּהַפְּכָה מְכוּנִית
 כְּמוֹ חֲפוּשִׁית עַל גְּבֵה. הַזְּדַחֲלָנוּ לְאֵט
 לְאֵט, נִסִּיתִי לְדַמֵּן אֶת פְּנִיךָ. הִנְהַג לֹא זָכַר
 אֶת שֵׁם הַמְּלַחֵן, יָדוֹ גִּשְׁשָׁה בְּאַפְלָה בְּתֵּא הַכְּפּוֹת.
 מִבְּעַד לַחֲלוֹן צִלְלִי בְּרוּשִׁים אוֹ הַר אִינִי יוֹדַעַת מֵה
 נִקְרַשׁ עַל חֲנִיכִי
 הָרִי טַעְמוֹ הָיָה כָּל כֶּךָ מִתּוֹק.